

Κυριακή Δεκάτη Ἐνάτη (Β΄ Κορ. ια΄31-ιβ΄9) (Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων καί Κοζάνης (+))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

9 Ὀκτωβρίου 1966

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ἀπ' ὅλες τὶς ἀποστολικὲς περικοπὲς ποὺ διαβάζονται στὴν Ἐκκλησία μας, ἡ πιὸ δύσκολη φαίνεται πὼς εἶναι ἡ σημερινή· δύσκολη, ὄχι γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε τὰ λόγια της, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε τὰ νοήματά της. Ἀναγκασμένος ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀπολογῆται, κάνει ὑπαινιγμοὺς σὲ προσωπικὰ γεγονότα καὶ μιλάει γιὰ καταστάσεις τῆς ζωῆς του, στὶς ὁποῖες ἐμεῖς δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ εἰσχωρήσουμε. Ἐὰς προσπαθήσουμε ὅμως καὶ σήμερα, μὲ τὴ θεία χάρη ποὺ ἀναπληρῶνει τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μας, ἄς προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε στὴ γλῶσσα μας καὶ νὰ ἐννοήσουμε τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς καὶ πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι εὐλογητὸς στοὺς αἰῶνας, ξέρει καλὰ πὼς δὲν λέγω ψέματα. Στὴ Δαμασκὸ ὁ Διοικητὴς τοῦ βασιλεῖ Ἄρετα φύλαγε τὴν πόλη θέλοντας νὰ μὲ πιάση. Καὶ μὲ σκοινὶ μὲ

κατέβασαν ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ κάστρου καὶ γλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Δὲν μὲ συμφέρει λοιπὸν νὰ καυχίεμαι, γιατί θὰ φτάσω νὰ πῶ γιὰ ὀράματα καὶ γιὰ ἀποκαλύψεις πού μοῦ ἔκαμε ὁ Κύριος. Ξέρω καλὰ ἄνθρωπο, πού πρὶν ἀπὸ δεκατέσσερα χρόνια μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ (ἂν ἦταν μὲ τὸ σῶμα, δὲν ξέρω· κι ἂν ἦταν χωρὶς τὸ σῶμα, δὲν ξέρω· ὁ Θεὸς ξέρει) ἀρπάχθηκε μέχρι τὸν τρίτο οὐρανό. Καὶ ξέρω πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος (μὰ μὲ τὸ σῶμα, μὰ χωρὶς τὸ σῶμα, δὲν ξέρω· ὁ Θεὸς ξέρει) ἀρπάχθηκε στὸν παράδεισο κι ἄκουσε λόγια, πού δὲν εἶναι τρόπος νὰ λεχθοῦνε καὶ πού δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πῆ ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο θὰ καυχηθῶ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου δὲν θὰ καυχηθῶ παρὰ μόνο γιὰ τὶς ἀδυναμίες μου. Κι ἂν θελήσω βέβαια νὰ καυχηθῶ, δὲν θὰ εἶμαι ἄμυαλος, γιατί θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια· ὅμως φοβοῦμαι μήπως καὶ βάλῃ κανεὶς στὸ λογισμό του γιὰ μένα παραπάνω ἀπ' ὅ,τι μὲ βλέπει καὶ μὲ ἀκούει. Καὶ μαζί μὲ τὸ χάρισμα νὰ δέχωμαι πολλές ἀποκαλύψεις, γιὰ νὰ μὴν περιφανεύωμαι, μοῦ δόθηκε σαράκι στὸ κορμί μου, σατανικὸ πνεῦμα, νὰ μὲ ραπίζῃ, γιὰ νὰ μὴν περηφανεύομαι. Γιὰ τὸ σαράκι ἐτοῦτο τρεῖς φορές παρακάλεσα τὸν Κύριο γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ πάνω μου. Καὶ ὁ Κύριος μοῦ εἶπε· Σὲ φτάνει ἡ χάρις μου· γιατί ἡ δύναμή μου ὀλοκληρώνεται στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Μὲ πάρα πολλὴ μεγάλη εὐχαρίστηση μᾶλλον λοιπὸν θὰ καυχηθῶ μέσα στὶς ἀδυναμίες μου, γιὰ νὰ ῥθῆ σὲ μένα καὶ νὰ μείνῃ ἐπάνω μου ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

Χαρὰ στὸν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, χαρὰ στὸν πού τὸ ξέρει καὶ τὸ λέγει πὼς εἶναι μικρός, πὼς εἶναι ἀδύνατος, πὼς εἶναι ἀμαρτωλός. Χαρὰ στὸν πού δὲν παινεύεται καὶ δὲν καυχίεται γιὰ τὰ χαρίσματα καὶ γιὰ τὶς ἱκανότητές του. Καὶ χαρὰ στὸν πού ξέρει καὶ σηκώνει στὸ βίο του καὶ τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀρρώστια κι ὅλες τὶς ἀναποδιές. Σ' ὅλα ἐτοῦτα παράδειγμα εἶναι σὲ μᾶς ὁ μακάριος Παῦλος, ὅπως τὸ βλέπουμε στὸ σημερινὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἔρχονται τώρα ἐτοῦτα πού λέμε σήμερα σὰν συνέχεια σὲ ὅσα εἶπαμε τὴν προπερασμένη Κυριακὴ γιὰ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων. Ἐμεῖς, χριστιανοί μου, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγιωσύνη δὲν τὴν ξέρουμε σὰν θεωρία, μὰ τὴ βλέπουμε ἐφαρμοσμένη στὸ βίο καὶ τὴν πολιτεία τῶν Ἁγίων. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ποῦμε πιὸ ἀπλᾶ· στὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ἡ ἀγιωσύνη γυμνή, ὑπάρχουν οἱ Ἅγιοι πού ἐνσαρκώνουν τὴν ἀγιωσύνη. Ὅπως δὲν ὑπάρχει ἀόριστα καὶ θεωρητικὰ ἡ ἀμαρτία, μὰ ὑπάρχουν οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦνε ἀμαρτωλά. Τίποτα δὲν ὑπάρχει θεωρητικὸ καὶ γυμνὸ στὴν Ἐκκλησία μας· ὅλα εἶναι ἀληθινὰ πρόσωπα καὶ πραγματικὰ γεγονότα. Κι ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἓνα πρόσωπο κι ἓνα γεγονός· ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Ἀνάσταση. Ὅλα ὕστερα, ὅσα ὑπάρχουν κι ὅσα γίνονται στὴν Ἐκκλησία μας, εἶναι πρόσωπα πού συνδέονται μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ γεγονότα πού ἀναφέρονται στὴν Ἀνάσταση.

Όταν λοιπόν επαινούμε και μακαρίζουμε την άγιωσύνη, πρώτα την προσκυνούμε και τη λατρεύουμε στο πρόσωπο του Χριστού κι ύστερα την επαινούμε και τη μακαρίζουμε στα πρόσωπα των Αγίων της Εκκλησίας. Δηλαδή επαινούμε και μακαρίζουμε τους Αγίους, όπως ακριβώς το είπε ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος για τον άγιο Άθανάσιο τον Μέγα· «Άθανάσιον επαινῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσομαι· τοῦτον γὰρ ἐκεῖνον τε εἰπεῖν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι», πού θέλει νὰ πῆ· ὅταν ἐπαινῶ τὸν Άθανάσιο, θὰ ἐπαινέσω τὴν ἀρετὴ. Εἶναι λοιπὸν προσωπικὴ στὴν Ἐκκλησία μας ἡ άγιωσύνη, ὅπως προσωπικὴ εἶναι κι ἡ ἀμαρτία. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἡ άγιωσύνη σὰν ἓνα σχῆμα κι ἓνα καλούπι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ταιριάζουν οἱ Άγιοι τὸ βίο τους, μὰ εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Άγιοι, πού μᾶς δίνουνε μὲ τὸ βίο τους τὸ σχῆμα καὶ τὸ καλούπι τῆς άγιωσύνης.

Αὐτά, χριστιανοί μου, πρέπει νὰ τὰ ξέρουμε, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ ξεχωρίζουμε τὴν πίστη μας ἀπ' ὅλες τὶς ἰδεολογίες καὶ τὰ συστήματα τοῦ καιροῦ μας. Ἡ πίστη μας, δηλαδὴ ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἶναι ἰδεολογία καὶ σύστημα· εἶναι πραγματικότητα, πού ἐνσαρκώνεται στὰ πρόσωπα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν Αγίων.

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ξεκινήσαμε. Μακαρίσαμε, τὸν ἄνθρωπο πού ξέρεي καὶ τὸ λέγει πὼς εἶναι μικρός, πὼς εἶναι ἀδύνατος, πὼς εἶναι ἀμαρτωλός. Μακαρίσαμε ὅποιον δὲν παινεύεται καὶ δὲν καυχιέται. Καὶ μακαρίσαμε ὅποιον ξέρει καὶ σηκώνει στὸ βίο του τὴ φτώχεια, τὴν ἀρρώστια κι ὅλες τὶς ἀναποδιές. Θέλεις τώρα νὰ δῆς ὅλα ἐτοῦτα, πού εἶναι ἀρετὲς τῶν Αγίων, θέλεις νὰ τὰ δῆς, ὄχι στὸ λογισμό σου, μὰ στὰ μάτια σου, καὶ θέλεις νὰ τὰ ἀντιληφθῆς πρακτικὰ κι ὄχι νὰ τὰ καταλάβης θεωρητικὰ; Κοίταξε λοιπὸν στὸ βίο καὶ στὴν πολιτεία τοῦ μεγάλου ἀποστόλου Παύλου· διάβασε τὴ σημερινὴ περικοπή, κι ἂν εἶναι τρόπος, διάβασε ὅλη τὴ δεύτερη πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή· κι ἀκόμη πιὸ καλά, διάβασε ὅλες τὶς ἐπιστολὲς τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ τὸ βιβλίο τῶν Πράξεων· διάβασε τὴ θεία Γραφή, διάβασε τοὺς βίους τῶν Αγίων τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ δῆς ἔμπρακτῃ τὴν ἀρετὴ καὶ ζωντανὴ τὴν άγιωσύνη.

Εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ Ἄπόστολος τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀπολογηθῆ, ἀναγκάζεται νὰ πῆ γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τοὺς ἀγῶνες του καὶ τὰ παθήματά του, γιὰ τὸν ἰδιαιτέρο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς τοῦ φανερώθηκε, γιὰ τὶς ἀποκαλύψεις πού τοῦ ἔδωκε, γιὰ τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο γεγονός πού τὸ θυμᾶται καλά, ὅτι κάποτε ἀρπάχθηκε ὡς τὸν τρίτο οὐρανὸ κι ὡς τὸν παράδεισο, ἔξω δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ὄρατὸ καὶ αἰσθητὸ κόσμο, κι ἄκουσε ἐκεῖ λόγια, πού ἄνθρωπος δὲν τὰ βάζει στὸ λογισμό του μήτε τὰ λαλεῖ τὸ στόμα του. Γιὰ ὅλα ἐτοῦτα, πού εἶναι πραγματικὰ γεγονότα κι ὄχι γεννήματα τῆς φαντασίας (τὸ Θεὸ βάζει μάρτυρα γιὰ νὰ τὰ πῆ ὁ Ἄπόστολος), θὰ μπορούσε νὰ καυχηθῆ· μὰ δὲν καυχιέται, γιὰ νὰ μὴν πῆ κανεὶς πὼς

λέγει ὑπερβολές. Καυχιέται μόνο γιὰ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες του, γιὰ κάποια ἀρρώστια ποὺ τὸν βασάνιζε διὰ βίου κι ἦταν μέσα σ' ὅλα τὰ πνευματικά του χαρίσματα καὶ τὶς ἀποκαλύψεις καλὸς παιδαγωγός, γιὰ νὰ τὸν κάνη ταπεινὸ καὶ νὰ μὴν περηφανεύεται. Ὅταν εἶχε τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, τί τὸν ἔβλαφτε ἡ ἀρρώστια; Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ φαίνεται μέσα στὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου· τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι κατοικητήριο τῆς θείας χάριτος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος εὔρισκε μεγάλη χαρὰ νὰ καυχιέται γιὰ τὶς ἐλλείψεις του μᾶλλον παρὰ γιὰ τὰ χαρίσματά του· ἔτσι αἰσθανότανε πὼς εἶχε ἐπάνω του ξένη δύναμη, τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοὶ χριστιανοί,

Ἀκούσαμε σήμερα τὸν Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν εἶδαμε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ προσωπικὲς του στιγμές. Ἔχουμε ἐμπρὸς στὰ μάτια μας τὴν εἰκόνα τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιωσύνης στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἥρωικούς καὶ τοὺς πιὸ ἁγίους ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς τὴν ἀντιγράψουμε πιστὰ κι ἄς βάλουμε σκοπὸ νὰ μιμηθοῦμε τὸν Ἅγιο, στὴν εἰλικρίνειά του καὶ στὴν ταπεινοφροσύνη του, στὴν ὑπομονή του καὶ στὴν γενναιότητα καὶ στὴν ἀδιαμαρτύρητη ὑποταγή του στὸ θεῖο θέλημα. Ἔτσι θὰ αἰσθανθοῦμε νὰ ἐπισκιάζη καὶ μᾶς ἡ θεία χάρη καὶ στὶς ἀδύνατες στιγμές μας νὰ μᾶς κρατάη καὶ νὰ μᾶς σηκώνη ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr